

РЕШЕНИЕ

№ 16977

гр. София, 19.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 15 състав, в
публично заседание на 22.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **2671** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на „АУТО 1“ БГ ЕООД – клон С., срещу заповед № 24-4332-006255 от 12.11.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, на полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. „а” от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели [рег.номер на МПС] . С жалбата се иска отмяна на заповедта, по съображения, че заповедта е издадена при нарушение на изискването за форма и при липса на материални предпоставки, тъй като нарушението е извършено след предаването на автомобила въз основа на предварителен договор за покупко-продажба във фактическата власт на трето лице, което е правоспособен водач и за чието поведение дружеството не следва да носи отговорност. Отделно от това се обосновава, че заповедта е издадена при съществени процесуални нарушения, тъй като дружеството жалбоподател не е било уведомено за започване на производството и не са били изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая. Прави се искане за отмяна на заповедта. Претендират се разноси по делото. Ответникът – полицейски инспектор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи не се явява, не се представлява. С писмено становище правят възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Административен съд – София-град, петнадесети състав, въз основа на събраните по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед № 8121з – 1632 от 02.12.2021г. министърът на вътрешните работи, на основание чл. 165 от Закона за движение по пътищата, е определил да осъществяват контрол по ЗДвП определени структури на МВР сред които и СДВР. Със заповед № 513з – 6400 от 07.07.2023г. директорът на СДВР е оправомощил определени категории длъжностни лица да издават ПАМ по чл. 171, ал.1, т. 1, т. 2, т. 2а и т. 4 от Закона за движението по пътищата, сред които и полицейските органи по чл. 142, ал.1, т.1 от ЗМВР от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Издателят на заповедта за налагане на ПАМ, видно от заповед № 513з – 9572 от 13.09.2024г. е назначен на длъжност полицейски инспектор в сектор към отдел „ПП“ на СДВР.

Жалбоподателят е собственик на лек автомобил, марка „О. мока“ с рег. [рег.номер на МПС] . Във връзка с договор по чл. 205, ал.1 от ЗЗД, сключен между жалбоподателя и Н. С. Т. на 20.02.2024г., на същата дата е автомобилът е предаден във фактическата власт на Н. С. Т.. Върнат е обратно на 04.01.2025г. със свалени регистрационни табели.

С обжалваната заповед № 24-4332-0060255/12.11.2024 г., издадена на основание чл. 171, ал.1, т. 2а, б. “ а “ от ЗДвП, полицейски инспектор в сектор към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца“, като в тази връзка са отнети 2 бр. регистрационни табели. Заповедта е мотивирана с обстоятелството, че на 10.11.2024г. около 12 часа в [населено място], [улица], е установено управление на въпросния лек автомобил от В. П. Г. - лице, което „не притежава СУМПС – неправопособен водач, за което му е съставен АУАН серия ГА № 771471/10.11.2024г.“. Видно от представения по делото АУАН серия ГА №771471/10.11.2024г., на 10.11.2024г. около 12ч. в [населено място], бул. П. В., е установено управление на въпросния лек автомобил от В. П. Г., който не притежава валидно СУМПС.

Заповедта за налагане на ПАМ е връчена на адресата на 16.01.2024г., а жалбата до съда е подадена на 21.11.2024г. Няма данни собственика да е уведомен за започване на производството.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок от лице, което има правен интерес от оспорването, поради

което е допустима.

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административно мерки по чл. 171, ал.1, т.2а от същия закон се издават с мотивирана заповед на ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или на оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи с оглед разпоредбата на чл. 165, ал.1 от Закона за движение по пътищата. Предвид тази правна уредба и представените по делото заповеди на министъра на вътрешните работи и на директора на СДВР, съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

С оглед съдържанието на акта съдът приема, че е спазена установената от закона форма – чл. 172, ал.1 от ЗДвП и чл. 59, ал.2 от АПК. В акта са изложени фактическите и правни основания за издаване на заповедта. Наложена мярка е в минималния предвиден от закона срок и затова липсата на мотиви по отношение на продължителността на срока не представлява каквото и да било нарушение на изискванията за форма. В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила – такива, които ако не бяха допуснати, биха били основание за постановяване на акт с различно съдържание или до неиздаване на акта. Обжалваният акт е съобразен и с целта на закона, която най-общо е да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

При преценка на материалната законосъобразност на заповедта, съдът съобрази следното: За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения ЗДвП допуска да се прилагат определени принудителни административни мерки. Видно от текста на закона, един от субектите на мярката по чл. 171, ал.1, т. 2а, б. “а“ от ЗДвП може да е собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс. Законът не въвежда допълнителни критерии, които да ограничават или изключват отговорността на собственика – напр. в случаите, когато автомобилът не е държан от него на валидно правно основание. Процесната ПАМ не е

предвидено да се налага на собственик, предоставил за ползване автомобила си на неправопособно лице, а на собственик, чийто автомобил се управлява от неправоспособно лице, т.е. достатъчно е обективно да се установи управлението на автомобила от неправоспособно лице. При тази правна уредба съдът приема, че предпоставките, уредени в обсъжданата правната норма за налагане на принудителната административна мярка към момента на постановяването ѝ са налице, наложената мярка е със срок на действие, предвиден в закона и то в минималния срок, следователно заповедта не страда от порока материална незаконосъобразност.

Макар да е издадена изцяло в съответствие с материалния закон – чл. 171, ал.1, т. 2а Закона за движение по пътищата, съдът следва да провери дали наложената мярка не ограничава по недопустим начин правото на собственост, гарантирано в чл.1 на протокол № 1 към Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи: „Всяко физическо или юридическо лице има право мирно да се ползва от своите притежания. Никой не може да бъде лишен от своите притежания освен в интерес на обществото и съгласно условията, предвидени в закона и в общите принципи на международното право. Предходните разпоредби не накърняват по никакъв начин правото на държавите да въвеждат такива закони, каквито сметнат за необходими за осъществяването на контрол върху ползването на притежанията в съответствие с общия интерес или за осигуряване на плащането на данъци или други постъпления или глоби.”

Съгласно чл. 5 от Протокол № 1, чл.1, чл. 2, чл. 3 и чл. 4 са допълнителни членове на Конвенцията, а Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи е ратифицирана от Република България със закон, приет от НС на 31 юли 1992 г. - ДВ, бр. 66 от 14.08.1992 г., обн. ДВ, бр. 80 от 2.10.1992 г., в сила от 7.09.1992 г. Съгласно чл.5, ал. 4 от Конституцията на Република България международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила за Република България, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред тези норми на вътрешното законодателство, които им противоречат. Европейският съд по правата на човека чрез своята съдебна практика е дал критериите, въз основа на които се определя дали е налице нарушение на чл.1 от Протокол № 1. Първо следва да се провери дали е налице право на собственост, което да попада в приложното поле на разпоредбата; 2) след това следва да се прецени дали е налице намеса на държавата при упражняване на това право от лице, ползващо се със защита и какво е естеството на тази намеса. Накрая следва да се установи дали намесата е позволена съгласно чл. 1, Протокол № 1, като се

предпоставките за това са тя да е предвидена в закона, да е в интерес на обществото и да е спазен справедлив баланс между конкуриращите се интереси, т.е. намесата трябва да е съразмерна. Понятието „собственост“ по Конвенцията има автономно значение, което не се ограничава с притежаването на вещи. В случая обаче се касае за типично право на собственост върху движима вещ, каквото е правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, което безспорно попада в приложното поле на чл.1 от Протокол № 1 към Конвенцията, затова няма смисъл да се обсъжда подробно обхватът на понятието по Конвенцията. Процесната принудителна административна мярка - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от шест месеца, несъмнено представлява намеса на държавата при упражняване на правото на собственост на жалбоподателя върху автомобила, тъй като го лишава от възможността за шест месеца да си служи с вещта, която притежава. Както бе посочено по-горе тази мярка е законоустановена със Закона за движение по пътищата. Мярката е предвидена в интерес на обществото – с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата, тъй като управлението на МПС от неспособен водач, която носи висок риск за живота и здравето на водача, евентуалните пътници в автомобила и другите участници в движението, както и за материални щети. Мярката е годна да изпълни целта си – несъмнено е, че по време на дерегистрацията, автомобилът не може да бъде ползван от други неспособни водачи и по този начин да се създадат предпоставки за пътнотранспортни произшествия. Доколко е налице справедлив баланс между правата на засегнатото лице и интереса на обществото, следва да се преценява с оглед конкретната ситуация. По делото се установи, че автомобилът е бил предоставен на правно основание във фактическата власт на трето лице, т.е. дружеството към момента на извършване на нарушението не е имало право да си служи с автомобила, макар да е било негов собственик. По тези съображения съдът приема, че в конкретния случай правото на собственост на жалбоподателя е засегнато по несъразмерен начин и не съответства на интереса на обществото. Правото на собственост на жалбоподателя е засегнато по недопустим от Конвенцията начин, поради което издадената срещу дружеството ПАМ е незаконосъобразна и следва да се отмени.

С оглед изхода на делото следва да се постави на обсъждане претенцията за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя. Представени са доказателства за направени разноски в размер на 50лв. за държавна такса и 1000лв. за адвокатско възнаграждение. Съдът намира, че уговореното възнаграждение не е прекомерно. На основание чл. 143, ал.1 от АПК СДВР следва да

плати на жалбоподателя разноси по делото в размер на общо 1050лв.

По изложените съображения, Административен съд – София град, III отделение, 15 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „АУТО 1“ БГ ЕООД – клон С. заповед № 24-4332-006255 от 12.11.2024г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. "а" от Закона за движение по пътищата, на полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при Столична дирекция на вътрешните работи, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрация на ППС за срок от 6 месеца.

ОСЪЖДА СДВР следва да плати на „АУТО 1“ БГ ЕООД – клон С. разноси по делото в размер на общо 1050лв., от които 50лв. за държавна такса и 1000лв. за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.